

KIS LAP

ÉNEK A »KIS LAP«-RÓL. (Lásd a 391. lapon.)

XLIX. köt. 25. szám. Ára negyedévre 1 frt. Egyes szám ára 12 kr. 1895. december 22-én.
Megjelen minden vasárnap 16 oldalon.

Előfizetési felhívás

a

KIS LAP

1896-dik évi január-juniusi folyamára.

— A „KIS LAP” 50-ik kötetére. —

FOLYÓ évnék és vele a »Kis Lap« most folyó kötetének vége közeledvén, megnyitjuk az előfizetést a »Kis Lap«-nak az új évvel meginduló új folyamára, mely a »Kis Lap«-nak immár **ötvenedik** kötete lesz.

Ez az ötvenedik kötet a »Kis Lap« pályafutásának nevezetes pontját is fogja jelölni. Amit magyar ifjúsági közlöny még meg nem ért, azt megéri a »Kis Lap« az 1896-dik év első felében: megüli fennállásának **negyed-évszázados jubileumát**. Erre a ritka ünnepre sorakozzék az egész magyar gyermekvilág *Forgó bácsi* lobogója alá! Töretlen volt az út, mikor majdnem egy ember-öltővel ezelőtt a »Kis Lap« megkezdte pályafutását; huszonöt esztendőn át lankadatlanul, szeretettel, buzgón végzett munka után ma jogosult önérzettel mutathat rá arra *Forgó bácsi*, hogy a »Kis Lap« a magyar gyermekvilág legkedveltebb olvasmánya.

Negyed-évszázados multra utalhatván, nem szükséges újra ismertetni a »Kis Lap« irányát, törekvését. *Forgó bácsi* és a tulajdonos **Athenaeum-társulat** gondoskodtak róla, hogy a jövő kötet, a jubileumos *ötvenedik* kötet, ne csak méltó követője legyen az előző ne gyvenkilencznek, hanem azokat lehetőleg még tulszárnyalja. Mindjárt az első számban hosszabb elbeszélés indul meg

„A rejtelmes kules”

czimmal, s e mellett minden szám közöl kisebb **beszélyeket**, **meséket**, **költeményeket**,

mindezt **művészi rajzok** kíséretében. Értékes sorozatot fognak az új kötetben alkotni a

Képek a magyar nemzet történetéből, vonzó szöveggel, gyönyörű rajzokkal, épp oly tanulságos, mint érdekes olvasmányul; lesz továbbá ismét

szindarab

hosszabb is, rövidebb is, alkalmas arra, hogy ügyes gyermekek előadják. Számtalan kis olvasóm sürgetésére gondoskodtam róla, hogy e kötet folyamán újra szórakozhassanak hosszabb történettel, melyben

regényes kalandok

fordulnak elő a *vörösbőrűek* köréből; az új történet vetekedni fog a »*Sastoll*« és »*Rókaszem*« cziműekkel, melyek annak idején oly nagy tetszést arattak.

Folytatást nyer az új kötetben nem csak a **büvészet** sorozata, hanem az **új játékok** ismertetése is. Alkalmasint még e kötet folyamán fogom, értékes jutalmak kitűzésével, kihirdetni

a „KIS LAP” nagy pályázatát

melyben kis hiveim önálló dolgozataikkal nemes versenyre szállhatnak.

Mint eddig, ezen túl is minden második számhoz művészi kivitelű

színes műmelléklet

lesz a »Kis Lap«-hoz csatolva és minden szám közöl elme-élesítő **rejtvényeket** és **feladványokat**, melyeknek megfejtői közt **minden héten** értékes **jutalom-könyv** kerül ki-sorsolásra. Azok számára pedig, akik az év folyamán legtöbb helyes megfejtést küldenek be, az év végén külön jutalom-kis-sorsolást rendezek.

Nyitva lesz jövőre is *Forgó bácsi postája*, mely minden választ érdemlő kérdésre megadja a felvilágosítást.

Hiszem, hogy a »Kis Lap« ez ünnepi köteténél együtt találom minden kis hívet s minden régi hívet rajta lesz, hogy táborunk új hívekkel is szaporodjék. Minden régi és új hívét szeretettel köszönti

Forgó bácsi.

*

Kérjük t. előfizetőinket, szíveskedjenek megrendelésüket mielőbb beküldeni, hogy a lap pontos szétküldése fennakadást ne szenvedjen.

A »Kis Lap« előfizetési ára:

Negyedévre ... .. **1 frt**
Félévre ... .. **2 „**
Egész évre ... .. **4 „**

Az előfizetések, legcélszerűbben postai utalvánnyal, a »Kis Lap« kiadó-hivatalához (Budapest, IV., Ferencziek-tere 3. sz. Athenaeum-épület.) intézendők.

Az új előfizetőknek, ha a megrendelésnél ebbeli kívánságukat kifejezik, megküldjük már az idei folyam utolsó (december 29-diki) számát is.

A „KIS LAP“ kiadó-hivatala.

Ének a „Kis Lap“-ról.

— 25 éves fennállásának alkalmából. —

(Képpel a czimlapon.)

EN LESZEK az öreg-apánk,
 Okuláját a tokjából kiviszem;
 A két szára bő is talán,
 Üvegén át tisztán se lát a szemem.

Nem is vettem én e végett —
 De mikor az érintése jól esik!
 S látok rajta jót és szépet,
 Szemeim bár üveg fölött keresik.

Ni a „Kis Lap“! Gyermek-ujság!
 Épp százévnék üli mostan negyedét;
 Mennyi gyönyör és tanulság!
 Kis gyermeknek neveli már gyermekét.

Ugy bizony! Ó, hány anyácska,
 Aki piczi korában megismeré:
 Most annak a kicsi lánya
 Minden héten örömmel tekint felé.

S kedvét hány fueska leli
 A „Kis Lap“-nak változó írásiban:
 Kinek apja, hévvel teli,
 Gyönyörködött díszes rajzolásiban.

Hogy ne esüggnek kegyelettel,
 Hálával és hűséggel a „Kis Lap“-on?
 Szeressük is szóval, tettel,
 És köszöntsük vígan minden szombaton!

*

SIKOS UTAK.

— Elbeszélés számos képpel. —

(Folytatás.)

KÖVETKEZŐ napon, mikor mindnyájan együtt ültek a reggeli-nél, nagyon kevés vidám szó hangzott az asztal körül. Csak Böske csevegett a tegnapi kirándulásról, a czirkuszról, pojáczáról, de alig figyelt rá valaki. Sarolta különösen nyugtalan és zavart volt. Hogy is ne? — mikor a kisasszony épp az imént, mindnyájok hallatára, így szólt:

— Kedves Saroltám, hová tetted azt a kis emléket, melyet a nyakadban szoktál viselni? A szobalány azt mondja, hogy mivel tegnap nem látta rajtad, hát kereste mindenfelé, de nem találja. Tudod, apácska sokat tart az ilyen családi emlékekre, nem szabad elhányódnia.

Sarolta sokkal őszintébb lelkű volt, hogysen hamarosan tudott volna kifogást találni; ijedtében szólni sem tudott s igazán hálásan vette, mikor Gyula félig tréfásan ütötte el a dolgot:

— Hát ilyen rossz ereklje-őr vagy te, Sárrikám? Bizonyosan valamely zsebben lappang valahol. No, majd elő kerül, csak utána kell nézni.

S még hozzá gondolt valamit. Azt, hogy most már nem is kérdi Saroltától, hanem utána lát maga is, hogy kedves kis rokonát megmentse a kellemetlenségtől.

Irma, ki nagyon sápadtan, bágyadtan ült az asztalnál, úgy tett, mint ha ez az egész história csöppet sem érdekelné. Jól látta azonban, hogy Sarolta titkon oda-oda pillant feléje, mintha kérdené: hát ő most már mit szól a dologhoz? Nagyon

jól megértette Irma s a reggeli után félrehuzva Saroltát, így szólt hozzá:

— Ne félj semmit! Reám bízad, rendbe is hozom. Most mindjárt fölkeresem Katiczát.

— Ó, csak már rendben volna! De hogy mehetnél ki, mikor még beteg vagy? Meglátszik rajtad . . . És olyan nagy hó esett az éjjel!

— Ne gondoldj vele! Nem vagyok én olyan kényes jószág, mint te. A fejem szédül ugyan egy kicsit, de annak még jó lesz a hűs levegő. Mindjárt indulok s délre minden rendben lesz.

Irma csakugyan meglehetősen betegnek érezte magát és ha csak arról lett volna szó, hogy Saroltát mentse ki a bajból, alig ha sietett volna oly nagyon. De ő igazában csak a maga bajaira gondolt, hogy visszakerítse azt a szerencsétlen ezüst forintost, amelyet a bácsi oly makacsul kutat; aztán meg, hogy Sarolta meg ne tudja, milyen furfangosan csalta ki ő, Irma, egészen más célra a pénzt. Hát persze ki kell váltani Katiczától a zálogot.

— Talán sikerül is minden, biztatta magát utközben. Csak most gázoljak ki a hinárból, majd eszemen járok ezután . . . dehogyan keveredem többé ilyen bajba! Olyan jó leszek . . . igazán jó leszek . . . csak most az egyszer kivergődjem! Azt hiszem, jól eszeltem ki a módját. Csak hamar rá találnék Katiczára . . . úgy fázom! És a fejem úgy fáj . . . bizony jobb szeretnék ágyban fekiüdni, ugyancsak meg vagyok hülve!

A nagy hóban igen kellemetlen járás esett, de azért elszántan törtetett az erdő felé. Nem volt egészen tisztában vele, hogy Katiczával hol fog találkozni, de erősen

eltökélte, hogy elmegy akár a lakásáig is; azt pedig tudta, hogy az erdei ut vezet

oda. Még nem ment azonban messzire, mikor örvendő kiáltott fel:

— JAJ, SEGITS! (Lásd a 394. lapon.)

— Lám, a szerencse is kedvez! Ott jön Katicza!
Csakugyan ő volt.

— De jó, hogy itt talállok, Katicza! Nem sietsz, ugy-é? Beszédem van veled, még pedig nagyon fontos.

— Ugyan miről?

— Hát . . . először is . . . minap egy fényes ezüst forintost adtam neked . . . megvan-e még?

Katicza nem felelt mindjárt, hanem ravasz, fürkésző tekintetet vetett Irmára. Aztán váll-vonogatva, közönyös hangon felelé:

— Meglehet, hogy megvan; meglehet, hogy nincs.

— Jaj, felelj őszintén! . . . Azt a forintost vissza szeretném kapni. Azután meg Sarolta nálad hagyott zálogul egy kis emlék-képet . . . azt is kiváltom. Remélem jól megőrizted?

— Talán meg, talán nem, felelt Katicza megint nagyon félvállról.

— Ne bosszants hát! türelmetlenkedett Irma. Szükségem van mind a kettőre. Nem kívánom ingyen. Nézd, itt van két ezüst forintost, meg még két huszfilléres is, ezt kapod.

Katicza oda tartotta a markát.

— No, hát adja ide!

— Ó persze! Kézből kézbe. Te ide adod azt a forintost és a Sarolta zálogát, én oda adom a pénzt.

— Itt nem adhatom át, nincs nálam egyik sem.

— Hát szaladj haza és hozd el.

— Azt nem tehetem. Majd bizony az apám csak úgy ingyen adja ide nekem azt a pénzt, meg azt a zálogot, amelyért pénzt fog kapni.

— Jaj, hát mit csináljunk?

— Adja ide a pénzt, aztán várjon meg itt.

— Hogy is ne? Hát ha az jutna eszedbe, hogy vissza sem térsz ide?

Katicza olyan formán kaczagott, mint ha csakugyan az járt volna az eszében. Aztán így szólt:

— No, ha nem bizik bennem, hát akkor jöjjön velem és beszéljen otthon az apámmal meg az anyámmal.

— Jaj Istenem! És messze van az?

— Dehogy van messze! Nem is megyünk a kocsu-uton, mert az nagyot kerül. Én mindig egyenesen keresztül vágok az erdőn. Fél óra alatt ott vagyunk.

Ezt mondván, már meg is indult és Irma nem tehetett egyebet, mint hogy kövesse.

Alig ha tett valaki olyan sétát, amelyen ez volt. Mert ha már az uton is nehéz volt a hóban gázolni, hát még itt az utatlan vadonban! Katicza nagyon jól boldogult, mindig tudta, hova lépjen, néha nagyot ugrott, néha oldalt kanyarodott, mikor látszólag semmi ok sem volt rá, mert a magas hó eltakarta a kiálló gyökereket, a mély gödröt. De Irma nem ismerte az erdőt s hol megbotlott, hol térdig süppedt a hóba, végre pedig egy lejtős helyen megsiklott és elvágódott úgy, hogy szinte bele kábult.

— Jaj, segíts, Katicza! (Lásd képet a 393. lapon.)

— Mi a baj? Elesett? Hát keljen föl . . . hiszen a hó puha, meg sem ütheti magát az ember.

— Jaj, úgy megrándult a lábam . . . és már ugyanis beteg vagyok . . . Ó! Olyan rossz itt járni . . . te meg annyira sietsz!

Katicza nagyot nevetett.

— Ugy kell, mikor nagy a hideg. Nincs ám rajtam olyan meleg bunda. Keljen föl no!

Fölsegítette s Irma bizcogve indult meg újra. Hiába volt jó melegen öltözve, reszketett egész testében.

— Inkább mentünk volna a kocsu-uton, sohajtá.

— Az nagy kerülő. Nagyon jól oda érünk, csak ne legyen olyan ügyetlen. Majd én megyek elől, aztán lépjen mindig az én lábam nyomába, akkor nem eshetik semmi baja.

Irma követte a tanácsot. Most már nem is esett el, de mind-untalan messzire elmaradozott, úgy, hogy Katiczának meg köllött állnia.

— Ugyan gyöngö kisasszony a kisasszony, mondá gúnyosan.

— Máskor jobban birtam . . . de most már két napja beteg vagyok . . . úgy szédül a fejem . . . add a kezedet, Katicza . . . már közel vagyunk, ugy-e?

— Már a fele utján vagyunk.

— Még csak a felén? Ó, én már nem bírok tovább menni . . . Már több mint fél órája, hogy jövünk; pedig azt mondtad, hogy fél óra alatt oda érünk.

— Nekem annyi sem köll. De ha így mászunk, mint a csiga, akkor még egy óra is bele telik.

— Tehát megcsaltál! Minek mondtad, hogy közel van? Nem mehetek olyan messzire!

— Hát hiszen nem muszáj. Haza mehet, én is haza megyek, felelé Katicza hetykén.

— Nem . . . nem! Okvetlenül meg kell kapnom azt a forintost és a Sáríka emléket . . . Ó! Segíts egy kicsit, lassan talán mégis csak eljutok oda.

— Jól van no, hát támaszkodjék rám!

Keserves czammogás volt az. Az erdőbül végre kiértek s Irma azt hitte, hogy most már czélnál vannak; de még nagy mezőségen kellett végig haladniok, bokán fölül gázolva a hóban. Irmának egészen átnedvesedtek a lábai. Ugy érezte, mint ha már le is fagytak volna. Az erőlködéstől hideg verejték ült ki a homlokára s végül Katicza már szinte csak vonszolta maga után.

Végre-valahára megszólalt Katicza.

— No, amott van a házunk, mindjárt ott leszünk.

Az a ház bizony alig érdemelte a ház nevet. Düledező, ütött-kopott kalyiba volt, udvar nélkül, kerítés nélkül, még csak kémény nélkül is. De Irma most már nem is nézte, miféle nyomoruságos helyre jut; csak eljusson akárhová, ahol megpihenhet, mert már inkább csak tántorgott, mint lépegetett. Mikor azonban végtére bevándorogott a Katiczáék hajlékába, nem sok köszönet volt benne.

Alacsony, piszkos szoba volt az, majdnem minden butor nélkül. Rettenetes büz, gőz, füst töltötte meg a levegőt, s Irma amint a hidegtől szinte dermedten, kábult fejjel ebbe a fojtó légbe lépett, egyszerre úgy érezte, hogy forog vele a világ . . . aztán nem érzett többé semmit, ájultan rogyott a földre.

Meddig hevert ott, maga sem tudta. Mikor lassanként eszmélni kezdett, még olyan zavarosak voltak a gondolatai, hogy azt sem tudta, hol van és mi lelte. Amint jobban fölocsudott, látta, hogy hárman is vannak körülötte: egy öreges nő, egy durva cigány-képü férfi és Katicza. (Lásd a képet a 396. lapon.) Már erre mégis eszébe villant kinos utjának a ezélja s össze szedve

minden erejét, nagy nehezen talpra állt, amiben az asszony is segítette.

— Ejnye no, drága kisasszonykám, mi lelte? Ugyan ránk ijesztett!

— Már jobban vagyok . . . már nincs bajom. Két napja betegeskedem, s hogy ide jöttem, a nagy hideg és a fáradság bizony levert a lábamról.

. . . HÁRMAN IS VANNAK KÖRÜLÖTTE. (Lásd a 395. lapon.)

— Nem is ilyen uri kisasszonynak való ekkora hóban-fagyban bolyongani, szolt a férfi. Ha beteg, maradt volna ágyban.

— Nagyon fontos és sürgetős dolgom

van itt magukkal. Katicza talán már el is mondta . . .

— Nem szolt az egy árva szót sem, felelé az asszony. De nem is juthatott

volna
ijedtün
kisassz

Irm
lalt m

vagyu
forinto

pénzt.

Irm
tott
zsebé
fordit
biz' a

ségbe
Kilop

loptul
veszed
ökölle
porrá

az as

Irm
még l
ber fé
gett

a pé
Ka

de h
volt,
mind

ujra
jen,

volna hozzá, mikor mindnyájan úgy megijedtünk! Hát mivel szolgálhatunk, lelkem kisasszonykám?

Irma elmondta s ekkor a férfi szólalt meg:

— Hm! Csak hogy mi szegény emberek vagyunk, ingyen nem ajándékozhatunk oda forintost, meg zálogot.

— Nem is kívánom ingyen. Hoztam pénzt.

— Az már más. Lássuk először a pénzt.

Irma a zsebébe nyúlt s rémülten sikoltott fel. Aztán még újra kutatótt a zsebében, az izgatottságtól szinte reszketve fordította egészen ki a zsebet . . . hiába, biz' abban nem volt semmi.

— A pénzem! Hol a pénzem? kiáltá kétségbe esetten. Itt volt a zsebemben . . . Kilopták!

— Micsoda? Azt meri mondani, hogy mi loptuk ki a pénzt a zsebéből? szólt a férfi veszedelmesen villogó szemekkel és fölemelt ököllel. Ejnye, hát azt akajra, hogy izzéporrá törjem minden csontját?

— No, no apjuk, soh'se bánts, szólt az asszony. Talán még most félre beszél.

Irma, az ő nagy kétségbe esése mellett, még halálosan meg is rémült a dühös ember fenyegető öklétől; egész testében remeggett s hebegve mondá:

— Nem beszélek félre . . . Katicza is látta a pénzt . . .

Katicza nagyon könnyedén felelé:

— Láttam, hogy van valami a kezében, de hogy pénz volt-e, nem tudom. Ha az volt, talán ütközben vesztette el, mikor mind-untalan elesett.

— Az nem a mi dolgunk, mordult fel újra a férfi. Itt minket sértegetni ne merjen, rajtunk semmi keresni valója sincs.

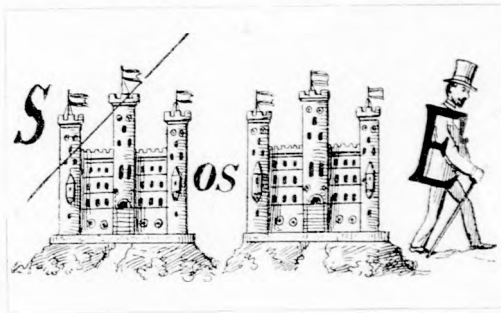
Különben is: mi köze ezekhez a dolgokhoz? Azt a forintost már rég elköltöttem a városban, a Sarolta kisasszony zálogát pedig már kiváltották, hát mi gondja rá?

Szegény Irma merően bámult a levegőbe. Zsongott a feje, most már maga is szinte azt hitte, hogy valami gonosz álom gyötri . . . alig is bírta fölfogni az állapotát. A pénzből kifosztva . . . a Sarolta záloga már kiváltva, tehát másnak a kezében . . . azt a szerencsétlen forintost vissza nem kaphatja . . . betegen, alig bírva megállani a lábán s annyira hazulról . . . és ott a bácsiéknál minden, minden kiderül . . . mindennek vége!

Kétségbe esett zokogással rohant az ajtónak és ki a téli fagyba, hóba. Az ismeretlen tájon maga sem tudta, merre megy; csak támolygott vakon előre, amerre tántorgó lábai vitték.

(Vége következik).

KÉP-REJTVÉNY.

A megfejtők nécsorából elsőnek kihuzott kapja jutalom-nyereményül a következő művet:

„A tarka könyv.”

Százötven el'szédés, gyermekek számára írta Hoffmann Ferencz. Negyedik javított kiadás, tizenegy eredeti színes képpel, szép vászon-kötésben.

A TÜNDÉR KERESZTFIA.

— Tündéri bohózat két felvonásban. —
(Képekkel.)

Személyek:

<i>A király</i>	<i>Uri asszony</i>
<i>A király-kisasszony</i>	<i>Fiatal szakácsné</i>
<i>Dóra</i> } a király-kis-	<i>Öreg kofa</i>
<i>Bella</i> } asszony játszótársai.	<i>Székeres</i>
	<i>Dobos</i>
<i>A doktor</i>	<i>A tündér</i>
<i>A bohóc</i>	<i>Málé Matyi *</i>

Első felvonás.

Terem a királyi palotában. Jobbra és a hátulso színpadon ajtó. Asztalok, székek stb.

Első jelenet.

A király-kisasszony. A tündér.

A király-kisasszony (karos székre, fejét kezére támasztva, elmerülten ül s nagyokat sóhajt.) Ah! Ismét előttem egy hosszú, hosszú nap! Ah! Már talán ki sem bírom sirással, busulással! Ah! Ó!

A tündér (csillogó ruhában, vállain szárnyakkal, kezében aranyos varázs-vesszővel, egyik ajtón belebeg és észrevétlenül a király-kisasszony mögött terem.) Még nem késtem el, még nem oszlott el a varázslat, még busul szegényke! De már kezd bele fáradni, pedig az még nem szabad!

A király-kisasszony. — Ah! Már olyat is gondoltam, hogy kár annyit szomorokodnom...

A tündér. — Ohó! Csak folytasd tovább! (Megérinti vesszejével a király-kisasszony vállát.)

A király-kisasszony (sokkal bánatosabban, mint eddig.) Ó, minek is gondolok olyat? Hát ugyan mért lennék vidámabb? Csak még inkább busulhatok, hogy nincsen semmi, ami eloszlassa szomorúságomat! (Lehorgasztja fejét és nagyot sóhajt.)

A tündér. — Ugy, ugy, szegényke! Szomorokodjál, sóhajtozzál, érezd nagy hatalmat! Az én szegény keresztfiam, akit egyszer kis korában őrizetlenül ott hagytam, szintén viseli a varázslatot, melyet gonosz ellenségem, az ármányos boszorkány-mester mért reá. De majd meglátjuk, kié lesz a végső győzelem! (El.)

*

Második jelenet.

A király-kisasszony. A király. A doktor. A bohóc.

A bohóc (tarka-barka öltözetben, fején csörgő-sipkával, kezében figurás csörgő bottal, a királyt és a doktort megelőzve lép be a hátulso ajtón.) Engedelmet, király-komám, hadd én perduljek be elsőnek. Így legálább nem mondhatod, hogy nem vidám arcz fogad.

A király (kedvetlenül.) Hadd el, bolond! Mit ér a te vig pofád, mikor ime: kedves leányom, édes egyetlen gyermekem ismét elmerült mély bánatába!

A bohóc. — Tán azt hiszi, hogy ez a tudós doktor, akit ide vezetünk, fogorvos és ki akarja huzni király-kisasszonyunk gyönyörű gyöngyfogait. Ne tedd azt, jó doktorkám!

A doktor. — Ej, ne fecsegy! Ugyan ki gondolna ilyesmire?

A király (a király-kisasszonyhoz lépve.) Kedves lányom, szeretett gyermekem, már megint bűnnek hajtod a fejed? Mondd, mi bánt? Mondd, mi kellene? Amit kívánsz, minden meglesz, hiszen tudod, hogy hatalmas király vagyok.

A király-kisasszony. — Ó, felséges atyám, királyom, az én szomorúságom még hatalmasabb. Vágynám enyhe napsugárban andalogni zöld mezőn, szedni tarka vadvirágot, hallgatni madár dalát... de a mezőt már dér lepi, erdő, liget lombtalan, virág nem nyíl, madár nem szól, minden kihalt, szomorú. Ó, atyám, teremtsd hát nekem újra ide a tavaszt!

A bohóc. — De most tüstént, most decemberben, ugy-e? No, király-komám, ebbe aligha bele nem török a bicskád.

A király. — Édes lányom, lehetetlenséget ne kívánj, az örök természetnek nem parancsolhatok! Olyat kívánj, amit ember elő teremthet.

A király-kisasszony (búsán vonogatva a vállait.) Más vágyam nincs, jó atyám!

A király. — Hát ha mégis? Gondolkozzál... Lásd, ugy fáj, hogy búsnak látlak!

A király-kisasszony (még szomorúabban.) Tudom, látom! Hát hogy ne szomorokodjam,

mikor jó atyámnak fájdalmat okozok! (Sir.) Ó! Mért kell még ezt is hallanom! (Sietve el.)

*

Harmadik jelenet.

Voltak, a király-kisasszony nélkül.

A bohóc. — No, ezt alaposan megvígasztaltuk.

A király. — Kedves, tudós doktorom, ime láttad! Ilyen mindig! Soha senki sem látja még csakmosolyogni sem, pedig egy vig kacajáért egész királyságomat oda adnám!

A bohóc. — Sok lesz, komám, sok lesz! Mi marad akkor nekünk? Egy pár vármegyéskét tartunk meg magunknak, mert különben hamar elfogy az apró pénzünk s akkor mi sem nevetünk.

A király. — Szólj, doktor, tudsz-e gyogyirt szegény leányom nagy bajára?

A doktor. (komolyan rázva a fejét.) Nem, királyom, nem tudok. Ilyen bajra nincsen szer a patikában, mert nem a teste beteg.

A bohóc. — Tessék! Milyen kár, hogy nincs valami jóféle harmadnapos hideglelése, vagy torok-gyikja, nyilalása!

A király. — Hallgass, bolond! Természetes, hogy akkor könnyen tudnánk rajta segí-

teni. Épp az a nagy baj, hogy a lelke beteg. Erre mondj jó tanácsot, tudós doktorom.

A bohóc. — Nevettető pillulát adj be neki!

A doktor. — Meg kell próbálni vidám társasággal, játékkal, mindenféle szórakozással. Rendeljen felséged jó kedvű leánykákat melléje, vonják be félig erőszakkal is vig

játékokba. Így lassan-lassan talán földerül.

A király. — Igaz, ez jó lesz. Köszönöm, tudós orvos ur! Ha tanácsod sikerre vezet, egy zsák arany lesz a jutalmad. (El a doktorral.)

A bohóc. — Egy zsák arany! Azilyen olcsó tanácsért? Látod, bolond, hogy csak ugyan bolond vagy! Hát nem tudtál volna te is ilyen böles tanácsot kiszorítani ebből a csörgő-sipkás fejedből? Persze, persze, ha te mondd, akkor azt felelik rá, hogy bolond beszéd. De ha tudós doktor

... KÖZÖNYÖSEN NÉZI. (Lásd a 401. lapon.)

komoly képpel mondja, akkor rzsák aranyat ér. Ni, már jönnek is. Jól van no! Aki bolond, ingyen is segít.

*

Negyedik jelenet

A bohóc. A király-kisasszony. Bella. Dóra.

Bella. — Ide térjünk be, drága király-kisasszonykám.

Dóra. — Itt nagyon jó lesz, ez tágas terem, itt kedvünkre játszhatunk.

A király-kisasszony (az egész jelenet alatt közönyösen, minden kedv nélkül.) Nem bánom. Játsszatok itt.

Bella. — De ő felsége azt kívánja, hogy a kedves király-kisasszonykánk is velünk játszódnak.

A király-kisasszony. — Hagyjatok! Nincs kedvem.

A bohóc. — Ohó! Nem addig van a! A király szava szent s ha az parancsolta, hogy vigan kell lenni, akkor felségsértő, aki nem vigad és nem nevet. Muszáj nevetni!

Dóra. — Nagyon bölesen beszélsz, bolond. Állj hát te is közibénk s legelőször is tanácsolj, mit játszunk?

A bohóc. — Álljunk tótágast!

Bella. — Ugyan már no!

A bohóc. — No hát megtanítalak cigány-kerekeezni.

Dóra. — Jaj, ne fecsegi ilyen bolondokat! Valami ügyes játékot rendezzünk, zálogosdival.

Bella. — Például azt, hogy egyik ki-megy, azalatt pedig a benn levők meghatározzák, hogy mit kell tennie, mikor vissza tér: de csak igen homályosan mondják meg neki, magának kell kitalálnia. Háromszor talál-gathatja. Ha nem boldogul, zálogot ad. Ha pedig kitalálja, az ad zálogot, akitől a feladvány ered. Jó lesz?

A király-kisasszony (vállvonogatva.) Nem bánom.

Dóra. — Nagyon jó lesz! Ki megy ki elsőnek? Kezdem én. Jó?

A király-kisasszony (egykedvűen.) Nem bánom.

Dóra. — Tehát megyek. De aztán ne valami tulságosan nehéz feladatot eszeljetek ki! (El.)

Bella. — Mi legyen a feladata, melyet ki kell találnia?

A bohóc. — Vakarja meg a jobb fülét a bal lábával.

Bella. — Elhallgatsz, bolond! A király-kisasszonykánk fogja elhatározni és sugva mondja meg nekünk, hogy Dóra meg ne hallhassa, ha talán az ajtónál hallgatózik. Mi legyen hát, drága király-kisasszonykám?

A király-kisasszony (rövid gondolkodás után.) Hát... legyen... (sug Bellának, aztán a bohóc-nak.)

A bohóc (hosszu képét vágva.) Ojjé! Ojjé! De mulatságos lesz!

Bella (az ajtó felé kiáltva.) Szabad Dóra!

Dóra (bejön.) Itt vagyok. Mit tegyek?

A király-kisasszony. — Azt, amit én most leginkább szeretnék tenni.

Dóra. — Jaj, jaj! Hogy találhassam azt ki?... Ahá, tudom már! Sétálok! (Sétálni kezd.)

A bohóc. — Ne koptasd a cipőcskédet, lelkecském. Nem találtad el.

Bella. — Próbáld másodszor.

Dóra. — Akkor... akkor hát... csendes szendergés itt a kereveten...

A király-kisasszony (unottan.) Nem az.

Dóra. — Még egyszer próbálhatom... de ha most sem találom ki...

... VIGAN KÖZELEDTEK.
(Lásd a 406. lapon.)

A bohóc (a király-kisasszony háta mögött állva, integet Dóranak.) Már bele buktál, hehehe! (Sírást utánoz.) Mert ezt meg sem álmodhatod, hehehe!

Dóra (észre veszi.) Hát ha mégis . . . Ó igen, már tudom! (Sírást utánoz.)

A király-kisasszony (közönyösen.) Eltaláltad.

A bohóc (tap-solva.) Remek gyerek! Ajánlani fogom ő felségének titkos tanácsosságra. Minden titkot ki fog találni, ha megmagyarázzák neki.

Bella. — Drága király-kisasszonykám, mivel Dóra kitalálta, tehát záloggal tartozol. Mit adsz?

A király-kisasszony. — Mit adjak? (Nyakáról médaillont vesz le.) Vegyétek ezt . . . de elne ejtétek, elne törjétek, mert drága emlék jó anyámtól.

Dóra. — Mindjárt vissza adjuk, csak ki kell váltanod. Mivel váltsa ki? No, bolond, most találj ki valami okosat!

A bohóc. — Másféle nem is telik tőlem. Mivel váltsa ki? Azzal, hogy ide áll ni a sarokba. (A király-kisasszonyt a sarokba vezeti.) Én meg vig kis czicza leszek, ugrándozok, nyivákolok s köteles rajtam nevetni, jó hangosan fölkacagni. Amíg ezt meg nem teszi, meg nem kapja zálogát.

Dóra. — No, ez mulatságos lesz!

Bella. — Már előre nevetek.

A bohóc (négykézláb jár, nyávog, dorombol stb.) No, láttatok már kedvesebb cizuskát? (Tovább bohóskodik.)

A király-kisasszony (közönyösen néz. Lásd a képet a 399. lapon; aztán bátor hangon:) Hadd el, jó bohóc, csak sajnállak, hogy így töröd vén csontjaidat. Az ilyen bohóskodáson én nevetni nem tudok.

Dóra. — De akkor vissza nem kapod a zálogot.

A király-kisasszony. — Dehogy! Hiszen csak játék. Add ide!

Bella. — Nem lehet, míg nem nevetesz.

A király-kisasszony (sirva fakad.) Ó, már látom, hogy össze esküdtetek ellenem! Kicsaltátok legdrágább kincsemet! Ó esuf ármány és gonoszság! (Zokogva kiszalad.)

Dóra. — De király-kisasszonykám . . . hiszen vissza adjuk! (Utána siet.)

Bella. — Hiszen csak tréfából mondtam! (Szintén utána ered.)

A bohóc. — No, doktorkám, ezért alig ha kapod meg a zsák aranyat.

*

Ötödik jelenet.

A bohóc. A király. A doktor, majd a tündér.

A király (csüggedten jön, utána a doktor.) Tanácsod nem vált be, tudós doktor! Leszem itt az ajtónál, hogy csak egy árva mosoly

... VIG, BOLDOG CZICZA VAGYOK. (Lásd a 406. lapon.)

is derül-e föl az arczán . . . Semmi! Semmi!
(Székre rogy.) Mit tegyünk? Mit tegyünk?
(Elgondolkozik.)

A doktor. — Nem tagadom, feleséges királyom: az én tudományom itt csütörtököt mond. Töröm a fejem, de mind hiába. (Fejét kezébe támasztva, töpreng.)

A bohóc. — Azzal én is dicsekszem, amivel a tudós doktor. Tehát nem használ se tudomány, se bolondság. Hát mi? (Elgondolkozik.)

A tündér (belebeg.) Majd megsúgja az én varázs-vesszőm, mit kell megpróbálni. Kedves keresztfiam, megjött a te napod. (Megerint a vesszejével a király fejét s észre velenül hátra suhan.)

A király (fölrezenve.) Jó gondolat jutott eszembe!

A bohóc. — Lehetetlen!

A doktor. — Hátha mégis? Halljuk!

A király. — Akadhat országomban valaki, akinek több esze van, mint nekünk hármunknak . . .

A bohóc. — No, az még mindössze sem lesz sok.

A doktor. — Bolond, ne sértegess!

A bohóc. — Dehogy, dehogy! De az már csak világos, hogy a királynak elég, ha király; hát mit bajlódjék sok fölösleges észszel? Neked meg van tudományod, hát mi haszna volna eszed? Én meg bolond vagyok, hát nincs szükségem észre.

A király. — Hagyjátok a vitatkozást. Az bizonyos, hogy nincs annyi eszünk, amennyire most szükségünk volna. Tehát ki kell doboltatni, hogy aki meg tudja nevetetni a király-kisasszonyt, az mindjárt feleségül is kapja s a leánnyal neki adom fele királyságomat.

A bohóc. — Okosan, hogy csak a felét! Jusson is, maradjon is!

— Fügöny legördül. —

(Vége köv.)

TESTVÉRKÉK.

*GY piczi kis fűt
Ismerek én:
Öbéli, édes,
Dundi legény.*

*Anikót s a mamát
Szereti csak;
Idegent hogy ha lát,
Vissza riad.*

*De ha szavad, orczád
Tetszik neki:
Mosolyog s kis fejét
Billegeti.*

*Dúdol is, gagyog is
Egy keveset.
(Hanem azt nem érti
Senki se meg.)*

*Ám ha csucsortod
Csókra a szád:
Ijedten, félve
Tekint reád.*

*S mire csókod czuppan,
Nem birsz vele.
Akkorra eltört már
A mécsese.*

Hogy ott van ilyenkor
— Istenem, mi jó! —
A testvér-lányka
Kis Anikó.

Mint a mama szokta,
Elő siet.
S bohó Béluskát
Igy feddi meg:

»Csitt, Mikuláskám!
Rossz kis diák!
Hisz' az az egy csók
Nem a világ!

Kapok én ezeret,
Vagy százat is:
Azért ki pityereg?!
No csitt, te hamis!«

Csítitjuk, becézünk
Mind-annyian,
Dalolunk s tánczot
Járunk vígan:

Csak Anikó sohajt:
»Mind ilyenek
Ezek a kényes
Kis gyerekek!...«

Még szepeg egy kicsit
A kis vitéz,
Kedves szemével
Tétova néz;

De végre sirása,
Haragja elül,
Bölcsőbe fektetik
S elszenderül.

Álmodik Béluska
Szép-szelíden
Patyolat párnácskák
Felhőiben.

Felette őrző
Angyal lebeg,
S nem gyötrik csókkal
Az emberek.

Oszkár bácsi.

AZ ELVARÁZSOLT ÓRIAS.

— Mese, képekkel. —

HOL volt, hol nem volt, az Ópe-
renciaiás tengeren is tul volt
egyszer valamikor egy király,
aki igen nagy és hatalmas or-
szág fölött uralkodott. A király is, a
népe is szerette a békességet és nyugo-
dalmat, a szomszédaik nem háborgatták,
és így a királynak nem is volt sok gondja-
baja. Hamar elkészült az uralkodói tenni
valókkal, aztán kedvére pípázgatott és
sétálgatott.

Sétálgatni a király nagyon szeretett,
kivált a gyümölcsös kertjében, ahol száz-
féle pompás gyümölcs termett. Mivel hogy
egyéb dolgától nagyon ráért, hát maga
vizsgálta sorra a fákat és megjelölte a
kertésznek, hogy más napra milyen fáról
milyen csemege legyen királyi asztalán.

Egy napon a kerítés közelében az alma-
fákat nézegette, mikor kívülről megszöli-
totta valaki:

— Nagyon szép almák, igazán. Adj be-
lőlük kettőt-hármat, marad neked még elég.
Sajátságos, éppen nem kellemes külsejű
volt az az idegen, aki ilyen kurtán szolt a

királyhoz. Nagyon öregnek látszott, de a szeme úgy villogott, mint az izzó parázs; hosszú fekete palástot viselt tele himezve fura figurákkal. És ámbátor láthatta, hogy nem akár kivel van dolga, éppenséggel semmi tiszteletet sem mutatott a király iránt, még csak meg sem emelte a kalapját.

A király nem volt fősvény ember, nem is gőgös; de az már mégis bosszantotta, hogy ez az idegen ilyen kurtán-furesán követeli az al-

mát. Hamarosan eltökélte tehát, hogy csak azért sem ad neki; király létere azonban röstellte, hogy ilyen csekélységet megtagadjon valakitől. Kifogást keresett és egy kis hazugságot gondolt ki. Ez pedig hibamindenkinél, hát még királynál, akinél minden szónak olyan igaznak kell lenni, mint a szinarany.

— Csak menj odább, mondá; ebből a szép almából nem adhatok, mert

nagyon magasán vannak, nem érem el.

Pedig nem is nagyon kellett volna ágakodnia, hogy elérje.

Az idegen dühös tekintettel nézte végig a királyt, aztán így szólt;

— Nem éred el? Pedig úgy látom, szálas ember vagy, a legszálasabbak egyike az országodban. No, de hát legyetek nagyobbak, akik ebben az országban éltek! Minden gyerek mindig egy lábnival nőjjon

magasabbra az apjánál és ne legyen megváltástok, ameddig én élek.

Alig mondta, került-fordult és úgy eltűnt, mint ha ott sem lett volna.

A király eleinte meghökkent, de aztán nagyot nevetett.

— Valami hőbortos vándor-komédiás, gondolá, és nem törődött vele többé.

Multak az esztendőök s az öreg király után a fia került a trónusra, azután en-

nek a fia és így tovább, a dolog sorja és rendje szerint. Csak hogy lassacskán nagyon megváltoztak az emberek az országban, a királyokkal együtt. Minden gyerek egy-egy lábnival magasabbra nőtt apjánál-anyjánál. Eleinte nem hogy bajnak hitték volna ezt, hanem még büszkék voltak rá, mert olyan hatalmas szál legényeket, olyan sugár természetű lányokat sehol sem lehetett látni más or-

szágokban. Csudájára jártak még az Operenciás tengeren túlról is.

Néhány száz esztendő mulva azonban már maguk is kezdtek sokallani. Mert olyan óriásokká nőttek, hogy nem fértek az eddigi házakba, semminek sem vehették hasznát, ami a régi időkben való volt.

Hát még mikor már egy-két ezer esztendő mult el! Akkor már olyan szörnyűséges óriásokká növekedtek, hogy a leg-

... LEHAJOLT, HOGY MEGNÉZZE. (Lásd a 405. lapon.)

hosszú s
sétab
terme
volt
győzt
egy e
hajdar
mett
mert
kellett
dagok

Bez
ország
tól a

mekin
azután
gyobb
vagyu

Ezt
király
mert
tendő
akkor
is tud
mosta
bajt,
nem

rek

legjol

Bu

király

váltig

sétálv

nesen

Mi

még

jut s

azon

határ

el a

—

milye

rek

Eg

K

sével

hosszabb fenyő szálfa is kurta volt nekik sétatobtnak. És amilyen hatalmasak voltak természet dolgában, másrészt épp olyan nagy volt az inségök és nyomoruságuk. Nem győzték magukat eleséggel, ruhával; egy embernek annyi köllött ebédre, mint hajdan egy egész falunak, a föld nem termett számukra eleget. Rongyosan is jártak, mert csak egy lajblira is egész vég posztó kellett; kabátot már csak a nagyon gazdagok viselhettek.

Bezzeg nem volt most boldogság az országban! Inkább sopánkodás egyik végétől a másikig.

— Jaj, jaj! Mi lesz ebből? És a mi gyermekink még nagyobbra fognak nőni, és azután azoknak a gyermekei megint nagyobbra. Nem lehet másképp, mint hogy el vagyunk átkozva.

Ezt mindenki gondolta, a fiatal óriás király is, de bizonyosat senki sem tudott, mert hát nagyon régen, ezer meg ezer esztendővel azelőtt esett meg a baj és az akkori király csak nevetett az átkon. Nem is tudott már arról az esetről semmit a mostani király, de annál inkább érezte a bajt, mikor az udvari szakácsa egy napon nem találta fel semmi ebédet.

— Olyan üres az éléstár, hogy az egerék is mind megszöktek; főzni pedig a legjobb szakács sem tud, ha nincs miből.

Busúlt is, boszankodott is a fiatal óriás király, de hát nem segíthetett rajta. Pedig váltig törte a fejét, amint ebéd helyett sétálva indult el nagy léptekkel mindig egyenesen előre haladva elmerültségében.

Mikor az olyan óriás nagyokat lép és még hozzá sokáig, persze hamar messzire jut s a fiatal óriás király egyszerre csak azon vette magát észre, hogy az országa határához ért. Jókor a hegység választotta el a szomszéd országtól.

— Benézek egy kicsit a szomszédba, milyen a világ ott, ahol rendes kis emberek élnek, gondolá.

Egyet lépett és tul volt a hegyen.

Kicsibe mult, hogy ezzel az első lépésével nagy veszedelmet nem okozott az

idegen földön. Mert a hová lépett, onnan alig pár lépésnyire házikó állt, a házikó előtt pedig ült valaki és vigan dudolva varrogatott. Ha az óriás rálép a házra és az emberre, úgy össze roppantja, mint a magunkféle ember holmi kis lyukas mogyorót.

Abba is hagyta a varrogató ember a nótát és mérgesen kiáltott föl:

— Nézz az orrod elé, te ormótlan óriás! Még bizony kárt teszel bennem vagy a házamban!

Az óriás király most járt először az országán kívül és eddig még nem látott rendes természetű embert. A mérges kiabálást olyan toronymagasságban, ahol az ő feje volt, nem érthette meg, de hallani mégis hallott valamit. Lehajolt, hogy megnézze. (Lásd a képet a 404. lapon).

— Ni, miféle furcsa bogárka zümmög és mozoszkál itt?

— Én nem vagyok bogárka, hanem becsületes szabó-mester! Az volt az apám is, meg a tizedik öregapám is.

— És kinek varrod ezt a ködmönkét?

— Akár neked is, ha megfizeted.

(Vége következik.)

BOLDOG GYERMEK, BOLDOG CZICZA.

— Elbeszéli a kis czicza. —

(Két képpel.)

MEGHISZEM, hogy mind annyian, akik ezt elolvassátok, boldog gyermekek vagytok. És talán azt is hiszitek, hogy a hány magamforma kis czicza van, az sem lehet más, mint boldog.

Nem ugy van az. Én mondom, már pedig én jobban tudom, mert még nem rég ideje jó magam is boldogtalan kis czicza voltam. Most már boldog vagyok. És tudjátok-e, hogyan esett meg a dolog?

Nagyon inséges sorban éltem, durva embereknél. Sajnálták tőlem a tejeckét, de nem ám a seprő nyelét; szidtak, vertek, rám tapostak, minden rosszat reám fogtak, végre pedig elverték a háztól.

Ehen-szomjan, szomoruan futottam világgá. S még nagyobb rémületemre, amint

futok, szemközt jön egy mérges pincsi, veszedelmes kaffogással:

— No czicza, most jaj neked, letépem a füledet!

Szerencsémre kerítés mellett haladtam és amilyen vékony voltam, egy kis résen besurrantam az udvarra, ellenségem kívül rekedt. Az udvaron senki sem járt s lassan, félve beljebb sompolyogtam a ház tornáczáig, de az elején megálltam, mert hát ha ott is ellenségre bukkanok? Szomorkodtam, buslakodtam, hogy most már mi lesz belőlem? — mikor a tornácz tulsó végéről szintén siró hangot hallok. Ott kis gyermek kapálózott az öregebb testvére ellen, aki mulattatta volna, de nem tudta a módját és nem birt a kicsikével.

— Jaj, te makranczos kis Toncsi! Csak már jöjjön a mama! Ez így nekem is rossz, neked is!

A kicsike azonban hirtelen megváltozott és vigan fölkapztagva, felém mutatott:

— Czicza, tisz czicza! Azt atajom!

Vigan közeledtek. (Lásd a képet a 400. lapon.)

— Valami idegen macska, szólt az öregebbik testvér. Hiába megyünk oda, bizonyosan elfut előlünk.

Volt eszem, hogy nem tettem, mikor láttam, hogy barátsággal közelednek. A kis Toncsi megfogott, gyöngéden simogatott s én is nyájasan simultam hozzá; engedtem, hogy ölbe vegyen, czirógasson. Iziben jó barátok lettünk.

— No, most menjünk ozsonnálni! szólt aztán a nagyobbik testvér. Tedd le azt a kis cziczát, hadd menjen Isten hírével.

Megijedtem s szomoruan, halkan nyávogva mondtam, hogy nincs hová mennem, inkább itt maradnék. Erre ti persze nevettek s azt mondjátok, hogy a nyafogásomat nem érthette meg senki sem. Dehogy nem! A kis Toncsi megértette, még jobban magához ölelt és kereken tudtul adta, hogy tőlem nem válik el, engem is visz ozsonnálni. Meg is tette és pompás kávécskájából bőven juttatott nekem. Jaj de jó volt! Soha addig olyan jót még nem kóstoltam.

Jóért jóval kell fizetni, azért hát ozsonna után vigan játszadoztam Toncsikával s mikor megjött a mama, a nagyobbik testvér így szólt:

— Nem volt bajom Toncsikával, segített ez a kis czicza. Igazán nagyon jó volna, ha ezt a kedves állatkát megtarthatnók Toncsikának.

— Igen ám, ha lehetne, szólt a mama. Meg kell tudni, honnan jött s vissza adni a gazdájának, aki már bizonyosan keresi.

No, ettől nem féltem s persze az lett a vége, hogy új gazdáimnál maradtam. Jó dolgom van s kövér, vig, boldog czicza vagyok. (Lásd a képet a 401. lapon.) Mulattatom Toncsikát s ő is kövér, ő is vig és ő is boldog. Így pompásan össze illünk s azt hiszem, hogy állandóan jó pajtások maradunk.

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« XLIX. köt. 23-dik számában közölt rejtett példaszó megfejtése:

Ki mint vet, úgy arat.

Helyesen fejtették meg: Habinay Iván, Hollaky Leo, Mérey Ágosta, Abonyi István, Kövesi Rudi, Gyürky Margit, Gyula és Feri, Moesz Ilonka, Freund Berta, Glósz Irma, Rakita Béla, Schiller Frida és Otto, Schomann Józsi, Bolyó Pálma és Károly, Szibenliszt Ida, Harkai Andor, Loránt Ella, Nyáry Miklós, Schreyer Imre, Busay Gizike és Irénke, Goldstein Erzsé, Teréz és Ödön, Scheiber Lilla, Rémi Zsófia és Róbert, Ebeczky Gabriella, Grünhut Lucy és Elza, Vigh Győző, Körmendy Sarolta, Vertán Margit, Patterson Margit és Orsolya, ifj. Hellebronth Kálmán, Millig Böske és Ádika, Müller Erzsike, Scharif Ilonka, Kann Lili, Bukó Sándor és Kálmán, Diamant Róza, Nékám István és Ervin, Istók Barna, Papp Katinka, Löbl Paula, Seethal Elza, ifj. Jákó János, Herzl Antal, Fuchs Pali, Áchim Mariska, Löllbach Emma, Kapus Erzsé, Goldstein Jóska és Dezső, Michel Jolán, Fodor Jenő, Ivándi Ilus és Pista, Herzeg Albert, Lenck Emil, Molnár Ferike, Kaiser Rózika és Ferencz, Flór Anna, Kremzir testvérek, Havas Margit, Illés Mihály, Weisz Sándor és Ödön, Hollaender József és Béla, Gombos Ernő, Weisz Anna, Wieland Albert, Steiner Ilona, Dobrovits Margit, Kövesdy Aranka, Herzog Mariska, (ha majd valamikor papíros-olló akad a kezébe, nyírd le vele a leveled rojtos szélét, amint illik. F. b.), Szántó Lajos és Zoltán, Mansfeld Nora,

Komp
Máde
László
Groed
(ne h
Bárán
Przyb
Géza,
Marg
Rózsá
dor,
Sándó
Luczi
István
Sándó
Angy
Mikly
lárdka
Mária
hübel

A
ténvé
Süme
irta
szines

A
zölt
Julis
Mode

W
szint
ahol
gyüle
majd

Kompolti László, Thassy Kristóf, Csizék Ilona, Máder testvérek, Salamon Sándor, ifj. Sipőcz László, Baum Miklós, Hecht Margit és Piroska, Groedel Lajos, Bónis Berta, Katrenyák Mariska (ne használj porzót! *F. b.*), Taub Vilma és Margit, Bárány Juliska, Pollák Alfréd, Megyery Lenke, Przybilla Jenő, Barkóczy István és György, Piller Géza, Weldin Oszkár és Sándor, Jakab Böske és Margit (saját irástokat kívánom látni! *F. b.*), Lányi Rózsika, Záborszky Dezső, Tölgyi Pannika és Sándor, ifj. Molnár Gyula, Saláth Ilonka, Hermann Sándor, Jekelfalussy Gizella, Szabolcsi Károly, Luczianovits Valeria, Wettstein János, Andreánszky István, Fáy Erzsébet, Zelinka Ilonka, Kreibik Sándor, Bayer testvérek, Eckstein Irma és Margit, Angyal Irma, Demeter Tibor, Taxner Béla, ifj. Miklya Z. András, Zimmer Jolánka, Szilágyi Szilárdka, Straširibka, Modesta, Vladár Anna, Farkas Maricza, Baranyi Gyögy, Botka testvérek, Steinhübel Ödön, Vadas Zoltán, Vladár Matild és Endre.

A jutalom kisorsolása szabályszerűen megtörténvén, nyertesek lettek *Barkóczy István és György, Sümegen*, kiknek a jutalom-könyvet (*»Derek Ferkó«*), írta *Marryat*, átdolgozta *Donászy Ferencz*, hat színes képpel, kötve) a kiadó hivatal megküldi.

*

A *»Kis Lap«* XLIX. köt. 22-dik számában közölt rejtvény megfejtését még beküldték: Bárány Juliska, Pollák Alfréd, Molnár Perike, Straširibka Modesta, Sohr Irma.

Wieland Albert. A pusztaszeri gyűlés emlékére szintén lesz ünnep, még pedig azon a tájon, ahol őseink ezer esztendővel ezelőtt azt a híres gyűlést tartották. Díszes emlékoszlopot is emelnek majd azon a helyen. — Millig Bözsike és Ádika.

Olyan rejtvényt ma már nem lehet közölni amelynek főrésze abból áll, hogy »hat alma = hatalma« szónak olvasandó. Ezt sok, sok esztendő óta ezerszer meg ezerszer megcsinálták már. — **Hollaender József és Béla.** Az előbbi izenet nektek is szól. S ugyanaz áll az »ahány ház, annyi szokás« rejtvényről: ezt is mindenki ismeri már nagyon rég óta. — **Goldstein Erzs.** Mikor soraidat irtad, akkor bizony még Budapesten sem koresolyáztak. De még bőven hozhat a tél fagyot, tehát itt mi nem busulunk. Remélem ti sem busultok. — **Szombathelyről Knébel** Ferenczné aláírással kaptam egy rejtvény megfejtését. Bizonyosan tévedés van a dologban, mert a *»Kis Lap«* megfejtői természetesen csak a kis olvasók lehetnek, nem pedig felnőttek. — *Több levélről a jövő számban.*

Kis Értesítő

Szamos kis olvasóm tudakozódására válaszul közlöm, hogy a legszorgalmasabb megfejtők számára kitűzött jutalmak kisorsolásának eredményét a jövő számban, vagyis az idei utolsó számban fogom kihirdetni.

Forgó bácsi.

Az éhező és fázó iskolás gyerekek részére: *Ivándi Ilus és Pista* 2 frt. — Köszönet a kegyes adakozóknak. Az adományt rendeltetési helyére juttatom.

Kedves Papa! Kérem szépen
 rendelje meg részemre a Forgó
 bácsi Kis Lap-ját. Köfzetésidőre
 egy negyedévre csak 1 ft.
 Kiadóhivatal: Budapest, Ferenczi-
 ek tere 3. Kézét csokolja Lajos

Kéthetenkint szines műmelléklet.